27/03/2021

Μόναχο: Στο παλιό νεκροταφείο ο γιος του Οδυσσέα Ανδρούτσου

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Μέσα στο παλιό νεκροταφείο της πόλης του Μονάχου, Alter Sudlicher Friedhof – Kapuziner Str., 80469 Munchen, υπάρχει ένας τάφος με το όνομα Λεωνίδας Ανδρούτσος, όπου είναι θαμμένος ο γιος του ήρωα του 1821 Οδυσσέα Ανδρούτσου.

Κάποια μέρα ο πρόεδρος του συλλόγου «Λόγου, Τέχνης και ελληνικού πολιτισμού της Βαυαρίας» κος Χρήστος Χατζησπυρίδης διάβασε γι΄ αυτόν τον τάφο και μαζί με την γυναίκα του Γεωργία έψαξαν και τον βρήκαν χορταριασμένο και παρατημένο.

Τον περιποιήθηκαν, καθιέρωσαν ετήσιο μνημόσιο μέσω του συλλόγου για τον άγνωστο γιο του Ήρωα και διηγήθηκαν την ιστορία του:

Γεννήθηκε το 1824 στις Λιβανάτες Φθιώτιδας από τον Οδυσσέα Ανδρούτσο και την γυναίκα του, Ελένη Καρέλη. Βαφτίστηκε Λεωνίδας προς τιμή του ήρωα της Μάχης των Θερμοπυλών.

Όταν δολοφονήθηκε ο υπερήφανος Σταυραετός της Ρούμελης Οδυσσέας Ανδρούτσος, την νύχτα 4 προς 5 Ιουνίου 1825, η γυναίκα του Ελένη Καρέλη – Ανδρούτσου και ο γιος του Λεωνίδας, μόλις 1 ετών, βρέθηκαν σε τραγική κατάσταση.

Είχαν να αντιμετωπίσουν από τη μια την απειλή της ζωής τους αφού ο Ι. Γκούρας έπειτα από εντολή του Κωλέττη, είχε οργανώσει αποσπάσματα, τα οποία έψαχναν να τους βρουν και να τους δολοφονήσουν.

Από την άλλη, τη φτώχεια και την ανέχεια. Ο άτυχος ήρωας Οδυσσέας Ανδρούτσος, είχε διαθέσει όλη του την περιουσία για τον Ιερό Αγώνα του Γένους και με δικά του χρήματα είχε οχυρωθεί η Ακρόπολη της Αθήνας.

Αλλά τι τραγική ειρωνεία, το 1825 σ’ αυτό το φρούριο τον βασάνισαν (στο ναό της Απτέρου Νίκης) και πέταξαν κάτω από το βράχο της Ακρόπολης το νεκρό του σώμα.
Έτσι μητέρα και γιος αναγκάστηκαν να κρύβονται σε σπίτια φίλων και σε σπηλιές, κατατρεγμένοι και φτωχοί.

Βασιλιάς στη Βαυαρία ήταν τότε ο μεγάλος φιλέλληνας Λουδοβίκος ο Α’, ο οποίος συγκινήθηκε από το δράμα της οικογένειας του ήρωα και αποφάσισε να προστατέψει το μικρό Λεωνίδα και τη μητέρα του.

Έτσι λοιπόν τους κάλεσε στη Βαυαρία και τους φιλοξένησε στο παλάτι του.

Το μέλλον για το μικρό Λεωνίδα ήταν πλέον λαμπρό, ο Λουδοβίκος τον είχε σαν γιο του και τον μεγάλωνε με τους καλύτερους δασκάλους.
Δυστυχώς, όμως, η επιδημία χολέρας που θέριζε εκείνη την εποχή, δεν έκανε διάκριση σε κανένα, ούτε στον γιο του ήρωα, ούτε στον ευνοούμενο του Βασιλιά.
Ο Λεωνίδας πέθανε στα δώδεκά του χρόνια, χτυπημένος από τη φοβερή αρρώστια στις 11 Δεκεμβρίου 1836.

Ο Λουδοβίκος τον έθαψε με τιμές και κατέθεσε ένα ποσό στην τράπεζα, με την εντολή, να γίνεται η συντήρηση του τάφου, από τους τόκους των χρημάτων.

Μεσολάβησαν όμως τα γεγονότα του παγκοσμίου πολέμου, χάθηκαν τα χρήματα και ο μικρός Λεωνίδας ξεχάστηκε!

Στο ταφικό μνημείο του Λεωνίδα Ανδρούτσου χαράχτηκε δίγλωσση επιγραφή του φιλέλληνα ουμανιστή Θείρσιου στα ελληνικά και γερμανικά.

Εκτός από τα προσωπικά στοιχεία και την ιστορία του μνημείου, φέρει την εξής επιγραφή:
«Ειμί θάλος πολυανθές, υπ’ ανδρών βλαστέν αρίστων,οίτινες αντ’ αρετής έργ οδυνηρά πάθον.Τον δε πάππον ελών νηλεώς εφόνευσ ο τύραννος,ου βία αλλά δολω, φάρμακα λυγρά διδούς.
Τον δ ου γεννητήρα, τον εν πολέμοις αδάμαστον,εχθροδαποί πύργον κρήμνισαν εκ μεγάλου.
Μήτηρ δε, η Παρνασσού ενί σπηλαίοις μ’έτικτεν,ενθάδε δωδεκάτη κλαύσεν αποφθίμενον»

Η μετάφραση στα νέα ελληνικά:

«**Είμαι ένας μικρός θάμνος με πολλά άνθη, που με φύτεψαν με στοργή ξεχωριστοί άνθρωποι, οι οποίοι αντί για αγάπη, δόξα και τιμές, έπαθαν φοβερά δεινά.**
Τον δοξασμένο παππού μου τον κυνήγησε και τον σκότωσε ο τύρανος Τούρκος που τον ξεγέλασε με τεχνάσματα και τον δηλητηρίασε.
Τον πατέρα μου, τον φοβερό και αδάμαστο πολεμιστή, αδερφικά ελληνικά χέρια, τον πέταξαν επάνω από το ψηλό κάστρο της Αθήνας και τον σκότωσαν.
Η μητέρα μου, που με γέννησε στο απρόσιτο σπήλαιο του Παρνασσού, απαρηγόρητη με θρηνεί, εμένα το άτυχο παιδί της. Κλάψε μητέρα κλάψε».

Πηγή: Ιερά Μονή Παντοκράτορος Αγίου Όρους (Φίλοι)